

si fas cas d' eixas estrofas,
desde are 't prometo hermosa,
que may més sabrás que cosa
es faltarte las garrofas.

Y en fi, si d' aquest esclau
la felicitat ne fas,
't juro que un pis tindrás
ab mes luxu qu' un palau.

Ton marit serà tant Pau,
que 't vindrà sempre al darrera;
y si ha estat un tronera
y ha tingut un genit adust
avuy, sols per darte gust...
¡ni 's mirará la cambra!

Y al veurer que en las montanyas
la neu s' hi comensa á extendre,
tu ja no anirás á vendre
ni moniatos ni castanyas.

Ja, ni admiraré tas manyas,
ni 'm causarán mes torments,
ni plujas, ni frets, ni vents...
Puig per fret que fassi á fora
estant plegats á tothora
¡prou estarem ben contents!!

VICENS ANDRÉS

PRESENT

—Vetelaquí: *Primpcesa de mon cor*, dona estimada, sobriana mia, la rosa que per ser poncella encara deixi á l' esmaragdats roser en l' hora anyorada qu' un flayrós pomell anava guarninte, boy passejant per aquell jardí que per tot traspuava misteri. Qué dessolat... qué trist, restá aprés d' haverhi passat nosaltres!... Ni un clavell balansejava en el clavalliner, ni una margaridoya de calser delicat somreya per l' ervey, l' oreitg anyoradis passava llisquén sense amorosir ni una embaumadora rosa alexandrina... Sols allà, en els verdejants rosers una tendre poncelleta destilava suauement el plan de l' anyoransa...

...Y tu 'm mirares...

Oh! be prou que la compregui aquella mirada concirosa, be prou que ho vaig entendre que la volias...

Be prou qu' ho compregui que 't condolias de la trista sort d' aquella gemada poncelleta.

Te recordas, dona estimada, qu' al ferte present del ram vareix dirte, per contesta á ta mirada, que mon ainor no era no, una mística poncella, sinó flor gemada gaudint del bell esclat de la joventut encisadora?...

Peraixó en aquell pomell sols t' hi posi flors

ja vadadas, no tendres poncelletas que tot just puntejan l' idili de la vida. T' hi posi flors ja desclosas, balansejadas per l' oreitg amorós y petonejadas mil voltas per papellons d' alas blanques y posat esblanquit. Ve ho saven prou ellas lo que es estimar...

...Per aixó en aquell pomell sols t' hi posi flors ja vadadas...

Te recordas qu' al dirtho abaixares la vista tota vergonyosa?... Yo, allavores en ta cara més pura qu' un raix de celstia no sé quin simbol d' amor vaix besllumbrari. ¿Potser una llágrima?... Si, una llágrima car al revés de ta ma més blanca que la satalia vegi que passares dissimuladament per tas galtas de fada. Te recordas que seguirem passejant de costat, y que jo impelit per no sé quina forsa misteriosa, estampí un petó en ta má trémola, y que al punt, en mitx de las euras, refileu un aucell de cant festiu salmejant nostres dulcuras?...

Té, vetelaquí; han passat tres jorns y la tendre poncella es avui ja flor gemada, encisadora... Té, vetelaquí: no la posis pas sobre ton pit que 's mustiaria prompte flayrejant l' amor qu' en ell hi cobeja!.... Acóstala á tos llavis carmesins y ab vera fruició petonejala, si, pe-lonejala car en ella hi he condensat tot mon esser. Prenla, adórala, es el simbol de mon amor. Adórala, y sévala en ta boca á flor de llavi fins que, mustia, contrasti ab ta care de primavera. Y cuan ja reseca te condoleixi, no la llensis, sovirana mia, guárdala, guárdala eternament en l' estoig de tos secrets ahont hi servas remembransas d' altres jorns...

...Guárdala eternament... que cuan ja vellets, aprop la llar, rodejats dels esplets de nostre amor, vejém atansarse la mort ab sa dalla segadora, allavors, cuan ja las mevas mans tremolarán y no podrán estrenyer 't mos brassos, cuan els meus llavis se sentirán esquerps de petonejarte... y mos ulls no gosarán á toparse ab els teus... allavors jo te la demanaré aquesta flor avuy rumbossa... y al donármela tu la besarás y jo la besaré... y una alenada nova revifará el meu cos xacrós... y ab forsa, potser sabia, tiraré aquet simbol a foch espategant...

Y la flor resseca donará un jemech qu' ens omplenará de tristura... y veurém convertirla en cendra... y nostre amor identificat en ella s' esvairá ab la fumerola cap el cel... y á las regións serenas la negra fumerola tornarà á la terra y el nostre amor farà sa via... amunt amunt... més amunt!!...

...Y ab tendresa petonejarem nostres fillets... y la mort arribará assedagada!

.....